3 1761 06585417 6

ҐУҐУ.

ЛЕСИК І КОМИНЯР.

BRIEF
PGB
0059752

ЛЬВІВ.
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: »СВІТ ДИТИНИ«.
1922.

Видання „Світа Дитини“:

1.
2.
3. ‘.
4.
5. ори“.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15. а-Па-
16.
17.
18. ків“.
19.
20.
21. 1 дії.
22. ками
23. ник“,
24. опо-
ької.
25. риси
26. сце-

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

27. Джордж Айнс: „Попри джунглі“.
28. Ґуґу: „Песик і коминяр“ з 9 образками.

ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА.
Книжечка 28.

Ґуґу.

Guguu

ЛЕСИК І КОМИНЯР.

ОПОВІДАННЄ.

Lesyk i Kominyar. Opovidanne

Образки Олени Кульчицької.

ЗБІРКА
ЗАНА ЛУЧКОВА

ЛЬВІВ.
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: »СВІТ ДИТИНИ«.
1922.

DEC
1993

Право передруку законно застережене.

Pre 7
PBB
0059752

З печатні ОО. Василіян у Жовкві.

B.K.

I.

Раз у місяци приходив до села коминяр. Був се молодий ще чоловік, веселий і очевидно добрий, бо і вразливі на всяку незвичайну появу сільські собаки не дуже лаяли на чорного чоловіка. Заходив він усе на лісничівку, до школи, а в кінци на приходство. В школі поява коминяря викликувала деяку сензацію, сільські школярики цікаво оглядали чорного чоловіка, та він любив дітки і жартував із ними і вони ні трохи не боялися його. Не так було на „плебанії“. Там поява коминяря викликувала все велику трівогу. У панотця був лиш один синок, малий Лесик. Як дитина слабував він часто і тяжко, через те родичі розпестили його так, що часом годі було видержати з ним, коли став химерувати. Найбільше витерпіла служниця Марина, якій добре докучив нераз збиточний хлопчина. Отся Марина винайшла на нього спосіб.

Почекай — говорила бувало — скажу я коминяреви, який ти нечемний та недобрий, він тебе за те забере до міста, поб'є тебе, що аж почорнієш і мусиш учитися на такого чорного поганого коминяря!

Отся страшна погроза все помагала, завсігди втишала розпещеного хлопчину і Марина була задоволена та трохи горда зза свойого розуму. За те, як коминяр приходив до села, Лесик переживав просто страшні

муки аж до тої хвилі, коли побачив, що страшний чоловік уже відходить. У коминяря на плечах звичайно був мішок, бо він купував у селі поживу для своєї родини. Раз якось побачив Лесик, що в мішку щось

рушалося. Була се курка, та Марина сказала, що се нещасна, нечемна дитина — і від сеї хвилі Лесик боявся ще більше.

Їмость пізно довідалася про спосіб на пустуна та мазунчика; не сподобався він їй, та вона мовчки згодилася на нього. Так вигідно було сказати: „Лесю, тихо, бо скажу коминяреви!“ І вже спокій дома.

Раз якось приїхала до них тітка, учителька; їй дуже не сподобався сей страх дитини перед коминярем:

Як ти можеш дозволити на се, Галю?— говорила. — Ти красше вироби сама собі більше поваги у дитини, щоби Лесик тебе слухав і без страху перед коминярем.

Е, е — сказала їмость незадоволена. — Чи ти думаєш, що у мене нема більше роботи, як отся дитина? Муж має доста праці в парохії, має читальню і спілку. Все господарство на моїй голові, де се я маю час журитися способами на химери Лесика?

Як би так ти покарала його раз і другий тоді, як він тебе не послухає, то він був би більше слухняний.

А чому я маю його аж карати? — питала їмость. — Я хочу, щоби моя дитина любила мене, а як треба, щоби когось і боялася, то може вже найліпше коминяря.

Коминяреви з того кривди ніякої нема, він і не знає про страх Леся.

Але подумай собі, Галю, що було би, як би так коли Лесик сам зустрінув коминяря. Дитина могла би занедужати від переляку.

Коминяр приходить до села раз лише в місяци — відповіла їмость — а коли, то ми всі знаємо, лиш Лесик не знає. Ще одна вигода, бо малий не відходить ніколи далеко від дому. А як колись він піде до школи до міста, то буде вже розуміти і не буде боятися коминяря.

Та як він колись утратить віру в злобу коминяря, може стане сумніватися в правду всього, що ти його навчаєш.

Пересада! — закликала їмость; — ти про все думаєш теоретично; годі дитині все правду говорити; не все можна сказати з практичних оглядів. Чи ти забула, як то нас стара Федиха страшила відьмою та Циганами і якось ми виросли з тих страхів!

Тітка задумала таки погодити Лесика з коминярем. Нагода трапилася, бо коминяр бажаючи віддячитися їмості за дрібні даруночки для його дітий, приніс Лесикови образець у гарно вирізаних рамочках. Образець дуже сподобався хлопчині, та коли тітка сказала Лесикови, щоби передав яблочок для

дітий коминяря, малий вперся і сказав, що було би добре, як би так усі коминярчата погинули і не було зовсім коминярів. Він очевидно не вірив тому, що розказувала тітка, що коминяр такий самий ремісник, як старий швець і коваль, яких Лесик зовсім не боявся. Може було би з часом вдалося тітці погодити Леся з коминярями, якби не те, що вакації кінчилися і тітка мусіла вертати до своєї школи, а на приходстві все вернуло до давного ладу.

II.

Лесик дуже любив їздити до міста. Не часто се трафлялося, бо родичі за своєю працею не мали богато часу. Все-ж таки два-три рази на рік забирала мама Лесика до міста. Лесик будився тоді рано найскорше з усіх, позваляв спокійно себе умити й одягнути та веселенький сідав на возі біля мами. Якийсь час сидів спокійно та опісля вертівся, оглядав і тоді за дозволом мами старий фірман Микола забирав його на перед воза. Лесик що хвилі брав від Миколи батіг і тішився, що то він везе маму і Миколу до міста. Ротик весь час не замикався йому, він розпитував про все, що бачив по дорозі, а добряга Микола поясняв йому все, як умів.

O.K.

У місті мала мама знакому родину, де лишала Лесика на той час, як ішла за своїми орудками. Лесик не нудьгував там. Він сидів біля вікна та дивився на незвичайне для нього життя міста. Все, що бачив на улици, дуже займало його, весь час говорив богато та розпитував про все, що бачив. Та правдива приємність була аж тоді, коли мама полагодила вже всі свої діла. Тоді забирала вона Леся до цукорні. Там купувала йому щось холодне, солодке та пахуче. Часом забирала його до великого саду, де жовніри грали на великих, блискучих трубах, а се Лесикови все так дуже подобалося, що аж не хотів вертати і треба було пригадувати йому, що тут у місті в ночи виходять із своїх нор не лишень коминярі, але й їх жінки та діти. Тоді вже Лесик позволяв себе без клопоту посадити на віз і звичайно засипляв та вже не знав, як і коли привозили його до дому. Була се звичайна програма прогульки до міста.

III.

І сеї осени, коли мама вибралася на ярмарок до міста, Лесик випросив, що й його забрала з собою. День був теплий і погідний та їзда дуже приємна. Лесик, як звичайно

розглядався цікаво, говорив богато та як звичайно пробував „стріляти“ з батога, хоч се йому не вдавалося, бо батіг був довгий і тяжкий. Лесик посумнів і тоді Микола брав батіг до руки, а Лесик держав лиш за кінчик і Микола робив якось так, що батіг луснув, немов би справді стрілив.

В місті зустрінула їх невдача; двері дому, де мама звичайно лишала Лесика, були зачинені.

Що се? — говорила незадоволена мама.— Я писала їм, що приїду і вони відписали, що будуть ждати.

На стукіт мами виглянула зза сусідних дверий панночка і пояснила, що замужна дочка тих панства занедужала. Вони в ночи дістали телеґраму від зятя і рано поїхали до неї кудись далеко.

Що я тепер зроблю з тобою?— говорила незадоволена мама. — Я мушу йти на торговицю худоби, а тебе туди не можу брати.

Я буду сидіти на возі з Миколою.

Хиба так — сказала мама — та памятай, не сходи з воза ні на хвилю, щоби тебе не зловив коминяр; їх тут у місті богато.

Ой правда! — писнув Лесик.

Не бійся, на возі він тобі нічого не зробить, бо Микола прожене його.

А таки добра річ сей страх малого перед коминярем! — подумала мама та приказала Миколі уважати на дитину, не відходити від воза, а сама пішла на торговицю.

Микола не дуже був задоволений з того; він бачив свояків і людий зі свойого рідного села та був би радо поговорив із ними й випив разом скляночку пива, як би так не боявся, що Лесик опісля розкаже мамі, що Микола відходив від воза й коний проти її приказу. Маркітний Микола не хотів уже говорити з Лесиком; він наклав до великої люльки вонючого тютюну і став курити мовчки. Лесик погнівався на фірмана; він заховався в сіно по заду воза і роздумував, як би то настрашити неприв'ітного Миколу.

Тимчасом до воза приходили свояки та знакомі Миколи і кликали його на маленьку гостину. Микола говорив, що боїться, щоби хто не вкрав чого з воза, та коли кум якийсь лишив коло коний свойого хлопця, Микола не видержав і таки зайшов разом із кумом до будки, щоби купити собі у різнички дриглів. За Лесика забув на хвилю. Лесик, що був дуже незадоволений з Миколи, задумав покарати його і перестрашити; він зісунувся з воза і побіг на широке камінє хідника, бо знав, що туди не їздять вози. Тут задержався

G.K.

перед великим вікном, за яким були порозкладані всякі дрібнички; були там і дитячі забавки, а на їх вид Лесик забув про всі небезпеки міста, про чорних коминярів, про віз і Миколу. Коли знов на хвилю відвернув очи від вікна, побачив двох жовнірів, що несли в руках великі труби.

Може вони будуть грати? Піду за ними, послухаю! — подумав хлопчина і пішов.

Жовніри йшли так швидко, що скоро пропали йому з очий; тоді Лесик пригадав собі приказ матери та задумав повернути до воза, та коли відвернувся, побачив за собою страшний вид: живий коминяр, високий і грубий, в патинках на чорних ногах, із довгою мітлою на плечах, ішов за ним і страшно свистав. Лесь завважав, що якісь пані в ясних сукнях відсунулися від коминяря; очевидно й вони боялися його. Наляканий хлопчина втікав що сили в дрібних ногах, лиш де коли оглядався за себе. Що хвилі коминяр ховався в юрбу людий і що хвилі знов Лесик бачив його чорну, страшну голову. Нараз уздрів перед собою щось іще страшнійше. Молода жінка вела за руку русявого хлопчину. Нараз висунувся з брами коминяр і зловив дитину за руку. Лесик не хотів уже бачити того, що буде; він відвернувся

і близько за собою побачив другого коминяра, того грубого. Тоді забуваючи про все, зіскочив із страшним криком із хідника на улицю, куди їхало богато возів; хлопчина не вважав на них, лиш утікав просто перед себе і страшно кричав.

Дитина, роз'їдете дитину! — кричали люди. Лесик почув, що хтось зловив його і несе; відвернувся і побачив, що він на руках у коминяря. Лиш раз іще зойкнув і зімлів.

Що сталося? — питала жінка, що стояла на хіднику і все ще держала за руку русявого хлопчину. Чи убив його кінь?

Ні — відповів коминяр — він лиш налякався коня, а опісля ще гірше коминяря. Забери його, жінко, до нас, приложи йому мокрий рушник на голову, а як би ти не могла його втихомирити, занеси його до лікаря. Я знаю його. Се син священника з Неслухова.

IV.

Як Лесик отворив очи, побачив ясну, чисту, привітну кімнатку; молода жінка прикладала йому щось вонюче до носа. Біля жінки стояли малі діти. Коминяра не було.

Не давайте мене коминяреви! — були перші слова дитини; — сховайте мене від коминяра!

Коминяр сам віддав мені тебе, дитинко, не бійся його.

То він може ще прийде по мене?

Не думай про нього, як ти його так не любиш. Ось тут мої діти, побався трохи з ними; а ви малі не стійте так з отвореними ротиками, покажіть гостеви свої забавки. Принеси, Софійко, паяца, бо я мушу варити обід.

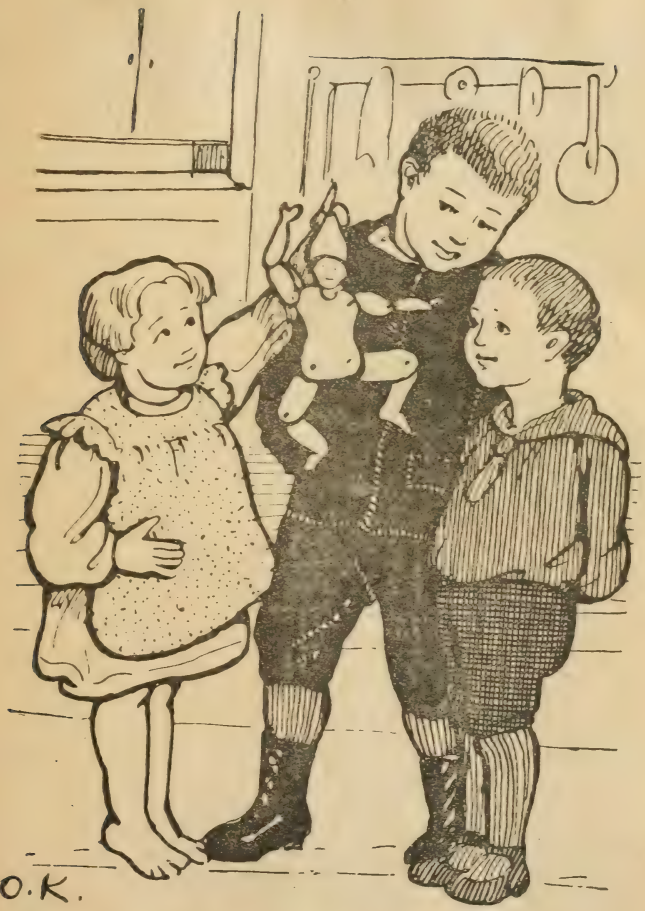
O.K.

Жінка стала розкладати огонь у печи, а мала Софійка принесла великого, пестрого паяца і показувала його гостеви. По правді паяц не був зовсім гарний та Лесикови дуже сподобався.

Де ти купила таку гарну забавку? — питав Лесик.

Тато виклеїв його із старої коробки і помалював фарбами Петрика.

То твій тато дуже мудрий! — сказав Лесик зовсім поважно.

Тато дуже любить бавитися з нами, як лиш має час і не лиш ми, але й усі діти від сусідів люблять мойого тата. На подвірю зійдеться нас часом і десятеро, робимо з трісочок ріжні річи, бавимося в „перерваного короля“ та инші забави, але найкрасше бавимося в неділю, як підемо разом за місто! — поясняв Петрусь.

А що ви робите там за містом?

Як вийдемо за місто, то машируємо наче вояки; один грає на трубці, а другий товче в барабан, на голови закладаємо ось такі шоломи з паперу.

То в вас є трубка і барабан?

Барабан має синок сусіда, а я трубку, та дома не вільно грати. За містом граємо в кічку та великого мяча, робимо вправи,

як вояки, співаємо, а як вертаємо, то ховаємо шоломи в папір, щоби з нас не сміялися.

І ви ходите все з твоїм татом?

З татом — відповів Петрик — бо як підемо самі, то все посваримося, а часом і побємося. Наш тато любить бавитися з нами.

Лесикови дуже сподобалися забавки незнакомих дітий, яких було багато та майже всі прості, домашної роботи.

Ну, а тепер забавимося! — закомандував Петрик.

Найкрасше в господарство — сказала Софійка.

Що там господарство? — обізвався середущий Сидорко. — Красше робім військові вправи.

Без крику не обійдеться — сказала мати; — вишукайте собі спокійну забаву. Нехай гість вибирає.

Я... я не вмію бавитися — сказав несміло Лесик.

А що-ж ти робиш дома? — питав Петрусь цікаво.

Та... нічого.

А я все щось роблю. Я ученик, учуся в школі й дома по трохи — говорив Петрик — помагаю дещо дома мамі, але найліпше

люблю бавитися. Ось знаєш що? Нехай кожде з нас робить те, що буде робити, як виросте. Чи добре?

Добре — відповів Лесик, хоч і не розумів добре, чого хоче Петрик.

Софійка буде господиня, так нехай зробить лад у свойому господарстві, прибере все, як треба в хатці ляльок, і зажене свої коровки — а тихо схиляючися до вуха гостя, сказав іще — і позбудемося її без клопоту. — А ти чим будеш, як доростеш?

Я буду священником, як мій тато — сказав поважно хлопчина.

А, то добре склалося; як раз учера вшила мама Софійці нову ляльку замісць старої, від пані докторової, що її подер Фідолько. — Може охрестиш її, ти певно бачив, як хреститься дитину.

Лесик стидався признатися, що не вміє хрестити; він мовчки хитнув головою. Діти прибрали його в рушник та в хустку мами, дали йому до рук рахункову книжечку Петруся і зачалися „хрестини". Діти воркотіли щось над малою Касею, бо так перезвали ляльочку, а Лесь співав деякі слова, що їх запамятав з церкви.

Ти добре вмієш співати! — похвалив Петрик гостя. — Ти можеш бути панотцем,

лиш біда, що ти мусиш ще дуже довго вчитися.

А ти?

Я не дуже люблю вчитися в школі, та я там довго вчитися не буду, бо я піду на науку ремесла. Я буду коминярем.

Коминярем ти? — Лесь із страхом поглядав на русявого хлопчину. — Ні, ти за гарний на коминяра.

А хиба коминярі погані? — обидився Петрусь. — Ось мій тато з мамою тоді, як вони повінчалися — додав показуючи світлину на стіні. — Чи не гарний був наш тато? Тато лиш до роботи йде в чорній капоті.

Твій тато йде до роботи в чорнім? — повторив Лесик.

А як має йти до комина?

То твій тато може коминяр? — питав Лесик наляканий.

Коминяр — відповів Петрик — і я буду, як тато, коминярем. Буду ходити по даху і дивитися на всіх із гори, а як яка пані буде для мене нечемна, то їй „люфта“ від кухні цеглою запхаю, щоб їй дим курив на хату. Ти не думай, що коминяр нічого не значить — говорив дальше трохи гордо хлопець. — Як би так не коминяр, то сажа заросла би всі комини, пекарі не могли би впекти хліба, а господині зварити страви і в місті був би голод. А вже як горить, то коминяр усе йде ратувати; мій хрестний тато має медаль, що дістав за те, що виратував дитину з огню.

То і твій хрестний тато — коминяр?

Коминяр — відповів Петрусь — та він уже старий і сам мало ходить до комина. Мій тато в нього перший помічник, а хрестний тато каже, що відступить татови свій інтерес, бо він старий і богатий, має дім і господарство за містом. А як мій тато колись постаріється, то я по нім остану майстром.

Лесикови мішалося в голові; сей гарний, веселий хлопчина хоче по добрій воли остати коминярем! Се було щось дивне.

Слухай — зачав Лесик несміло. — Чи твій тато не забирає часом чужих дітий?

Яких дітий?

Но так із міста?

А йому на що чужих дітий, хиба у нього нас нема? Тато часом каже, що і на нас не може настарчити одежі та обуви.

Те все, що говорив Петрусь про коминярів, захитало трохи віру Лесика в страшну злобу чорних людий. Тимчасом Петрик зачав забаву „в коминяря“, яка відбувалася так, що дві малі ляльочки коминярчики чистили комин на хатині ляльок, зробленій з паки. Петрусь із братом Сидорком співали веселі пісні; чорні ляльочки не були зовсім страшні і Лесик радо співав коминярські пісні разом із хлопцями.

Жінко! жінко! — кликав хтось ізза дверий. — Чи сей малий є ще в нас?

Заберіть його на подвірє — приказала мати.

Ходи, Лесю, ходи на подвірє! — закликав Петрик,

Ми чемно бавимося — протестував Лесик.

А я привитаю татуся — закликала мала Софійка і відчинила широко двері. Лесь побачив там чоловіка в чорній одежі і вся його відвага в одну хвилю пропала; він побіг за Петриком у другі двері.

На подвірю Лесик пригорнувся до свойого товариша, який не вмів його заспокоїти, лиш мовчки гладив його по головці. Так стояли вони довго, поки мати не закликала їх на обід.

Я не піду, я боюся! — шептав Лесик — я остану тут.

Ходи, тато погнівається.

Обід на столі, ходіть уже раз! — кликала мати.

Я боюся! — зойкнув Лесик.

Та ходи, як останеш сам, то... Петрик не знав, що казати, та пригадав собі страх Леся—як не підеш, то прийде сюди коминяр.

Наляканий погрозою, війшов несміло Лесик до кухонки і побачив, що при столі сиділа вже мати, Сидорко, Софійка та якийсь

O.K.

чоловік, що його Петрусь привитав як тата. На чоловікови не було вже одежи коминярської, а лице в нього було веселе і привітне. Відвага Лесика вернула, він не дозволив себе довго просити, сів між Петрусем та Софійкою і жваво їв смачний капусняк.

Чи повідомив ти вже його родичів, що він у нас? — питала коминяриха.

Я сказав на поліції, що малий у нас, бо там його найперше будуть шукати.

Таточку! — кликала Софійка — чи тато не забули, що нам обіцяли.

Ні, не забув, приніс.

То покажіть, таточку, покажіть.

Коминяр шукав по кишенях: по обіді покажу, бо лишив у кишені в капоті.

То я пошукаю в капоті — закликала дитина, зіскочила з свойого високого крісла, та побігла до сіний, Лесик цікавий побіг також та від дверий втік знов до стола, бо за дверми побачив страшну мітлу, довгі шнури та чорну одіж коминярську на кілку. Він лише здалека бачив, як Софійка відважно витягнула з кишені чорної одежі сіру паперову торбинку.

Не гарно втікати від стола — сказала суворо мати — положи зараз торбинку, помий

собі руки, бо бачиш, що зачорнила собі їх від капоти, і ходи їсти.

Татусю! — писнула Софійка з над мидниці — які ви принесли цукорки?

Побачиш, — відповів батько — та перше треба зїсти те, що мама дає, потому поможете мамі зробити лад у хаті, а далі вже будемо бавитися.

І дістанемо цукорків? — питали діти.

А певно; хто найліпше справиться, дістане цукорка; я нині вже не піду до роботи, то побачу, хто з вас найзручнійший, та поки що попрятайте в хаті, поможіть мамі, а я перечитаю часопись.

Діти помагали коминярисі мити посуду; несміло присунувся до них і Лесик, бо він усе таки більше вірив жінці, хоч і сам бачив, що сей коминяр не був зовсім страшний.

Як уже діти зробили лад у хаті, а коминяриха сіла в кутку шити, зачалися всякі забави під проводом батька, який уважав, щоби старші та сильнійші не кривдили менших: Софійку і гостя. Він по черзі помагав дітям. Лесик розрушався. Вся його трівога пропала, а коли налякана їмость отворила двері коминярської хати, побачила дивний вид; усі діти з довгими прутиками в руках гонили довкола стола, а її Лесик на плечах

у коминяра гонив за усіми. На столі лежав великий цукорок.

Коминяриха перша завважала гостя.

Перестаньте вже бігати — закликала. — Вибачайте, пані, та мій муж як стане до забави з дітисками, то стає сам дитиною.

А тобі з тим не добре? — закликав весело коминяр. — Як би я так тоді, як не йду до роботи, йшов до коршми, то ти мабуть похвалилаб мене, що я „мущина“. А мої малі задоволені з мене, і ти також, правда, Лесик?

Лесик лишень поважно рушив головою, говорити не міг, бо у нього в ротику був великий цукорок, — нагорода, здобута при помочи коминяря.

Мама подякувала коминярській родині за опіку над синком, закликала Лесика і повела його просто до воза, що його Микола зладив уже до повороту. Мама, що перше страшенно злякалася, ще тепер була дуже бліда. Малий Лесик не смів уже пригадувати за цукорню і мовчки позволив посадити себе біля мами на возі. Коли виїхали з міста, мама стала говорити йому дуже довгу проповідь на тему, як то погано, що Лесик не послухав мами, що втік із воза, що сам кудись ходив, як уличник, що могло його стрінути велике нещастє, як би не добрі люди. Була се правда, але скучна правда. Лесик слухав її з заплющеними оченятами та думав про тамтих дітий та їх батька, веселого коминяра. А мама говорила й говорила про гріхи Леся, а опісля стала йому гово-

рити, який він мусить бути чемний та слухняний і дальше як то він богато мусить учитися, коли хоче стати ксьондзом.

Нараз Лесик розплющив оченята і сказав рішучо:

Як не зможу вчитися так богато, то остану коминярем, як Петрик і його тато; буду ходити собі по дахах та дивитися на всіх із гори, а як хто буде не добрий для мене, то насиплю йому з гори сажі на голову!

Їмость говорила ще щось більше та Лесик того вже не чув; вколисаний споминами незвичайних подій, які пережив сьогодня і втомлений дорогою — він солодко заснув.

„БІБЛІОТЕКА ДЛЯ МОЛОДІ“

В КОРОТЦІ ВИПУСТИТЬ

Видавництво „МОЛОДА УКРАЇНА“ у Львові

цикль книжок до читання для молоді старшого віку.

Будуть се твори найкрасших писателів із всесвітної літератури, яких перекладами величається кождий культурний нарід.

Перший випуск становитиме повість звісної анґлійської писательки

ФРАНЦІСКИ ГЕДЖСЕН БЕРНЕТ

п. з. „МАЛИЙ ЛЬОРД“

Дальші випуски в приготованню!

Кожда українська дитина

повинна передплачувати й читати щомісячну ґазетку, яка називається:

„НАШ ПРИЯТЕЛЬ“

Наш Приятель, це найбільше поширена і найбільше люблена ґазетка для молоді і дітий, — а приємно читає її також і старший. Розходиться всюди: в Европі, Америці, Канаді, Бразилії ітд.

Наш Приятель, це також найтанша ґазетка, два, або й три рази танша від інших.

Наш Приятель, поміщує гарні оповідання, стишки і поучення; приносить кождому радість і втіху.

Наш Приятель повинен бути в кождій українській хаті і в руках кождої укр. дитини.

Передплата виносить на $^1/_2$ року в Америці 25 центів, на Угорській Укр. 6 чеських корон.

Н. Приятеля записуйте по адресі:

— Наш Приятель — Жовква. —

В Америці: **Orphanage Book Store**
832 N. 7-th Str.
Philadelphia, Pa.

Можна дістати всі числа від початку.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

„МОЛОДА УКРАЇ

ілюстрований журнал

для української молод

з додатком для дітий п. з. »Світ Д

виходить

у Львові 1 і 15 кождого місяця.

Ціна 1 прим. 500 Мк.

Передплату приймається найменше на 10 чисел у квоті **5000 Мк.**, яка мусить бути зложена з гори при замовлюванню.

Для Америки й Канади 1 доляр на рік.

Замовлення слати на адресу:

Видавництво „Світ Дитини“

Львів, ул. Зіморовича, ч. 3.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 07 03 008 1